9. Isak.

Wägga önnis on se mees, kes Issandat kardab ja kel wägga hea meel on temma käskudest. Temma suggu peab wäggew ollema ma peal: öiglaste suggu peab ollema önnistud. Warra ja rikkus on temma kojjas, ja ta öigus seisab ikka.

Laul. 112, 1—3.

Kui Sara ärra surri, kartis Abram omma wimist tunnikest ka liggi ollewad, ja arwas sepärrast senna ja tenna kust omma poiale head naest sada. Seal ümberkaudo kus temma ellas, ei olnud nende ebbajummala teendrite ja üllekätte läinud Kanaanirahwa seast mitte ausat abbikasat temmale leida. Sepärrast piddi temma üllewataja Elieser temmale wandega kinnitama, Mesopotamia-male minna, ja sealt temma järrelejänud suggulaste seast temma poia Isakile naese toma. Wõttis siis Elieser kümme kamelit ja köik suggu omma issanda warra, ja läks tele. Kui ta selle linna liggi sai, kus Abrami wend, Naor, olli jänud asset piddama, kui Abram sealt ärra Palästina-male läks, laskis temma kamelid linna tahha kaewo jure puhkama, sest öhto olli käes ja se aeg liggi, mil naesterahwast wäljatullid wet wima. Jummala pole ohhates, ütles Elieser issienneses: peaks se nende tüttarlaste seast, kes linnast tullewad wet wima, kelle wasto ma ütlen: et lasse omma ämber mahha, et ma joon! kes ütleks: jo sinna, ja ma tahhan ka so kammelid ärrajota; peaks se sesamma ollema, kedda sa mo issanda poiale olled tähhendanud. Kui ta alles sedda räkis, tulli üks wägga illusa nåoga tüttarlaps linnast, ämber öla peal, läks alla hallika jure, täitis omma ämbri ja tulli üllese. Elieseri palwe peale, temmale pissut wet ommast ämbrist rübata anda, ütles temma: jo mo issand! — ja andis ka temma kamelitele jua. Kui need ollid jodetud, kulis temma immestelledes, et se neitsit Rebekka olli, Petueli Naori poia tüt-